

RANNÝ RACHOT

„Čo sa to deje? Prečo je odrazu všade hukot?“ pomrvil sa na svitaní lišiak. „Rach, rach, bum, tresk! Vŕrŕ! Tresk! Bum, vŕrŕ!“ hluk neprestával, ba zdalo sa, že zosilnieva. Vystrašený lišiak sa stiahol do vzdialeného kúta brloha a triasol sa od strachu. O kúsok ďalej zasa vykukol z nory zobudený jazvec a neveriacky si pretieral oči. „Prečo ma nenecháte v pokoji spať! Chcem si po náročnom roku vychutnať zvyšok zimného spánku!“ mrmlal si popod nos, keď vchádzal do kríkov. „Hotové zemetrasenie,“ pokračoval vo frflaní. „Ty si sa teda zamaskoval! Vôbec som si ťa nevšimol. Normálne som sa zľakol,“ vypleštil oči diviak. „Chcem odhaliť záhadu ranného rachotu. Pridáš sa?“ „Môže to byť nebezpečné. Ja radšej ostanem tu v bezpečí a počkám, ako sa situácia vyvinie.“ „Netreba nikam chodiť!“ zaškriekala sojka, ktorá práve pristávala na čistinke. „Mám novinky, a veru nepotešia vás.“ „Nastal koniec?“ zašepkal lišiak, ktorý nabral odvalu a vyliezol z brloha. „Ako pre koho,“ odvetila sojka bez snahy aspoň trochu utešiť vylakanú družinu.

„V našom lese opäť začala ťažba stromov!“ oznámila teatrálne všetkým. „Tak to vyslovujem ľuďom obrovské ďakujem. Už dávno sme tu nemali rúbanisko,“ neodpustil si iróniu diviak. „Možno si zoberú len pár stromov a odídu,“ snažil sa vzbudiť iskierku nádeje Stromáčik, ktorý sa odrazu objavil pri kamarátoch. „Nebuď naivný. Naposledy vyrúbali celú južnú časť lesa,“ kontroval mu drozd. „Okrem toho tu nasmradili všetkými tými strojmi. Horšie, akoby sa zlietlo tisíc bzdôch,“ dodal jeleň smrknúc ňufákom. „Fuj! Na ten smrad sa naozaj nedá zabudnúť. Bolo ho cítiť všade a nie a nie zmiznúť,“ odplul si diviak. „Presne tak. Veľmi podobné stádu diviakov. Bzdocha aspoň zápacha, len keď cíti ohrozenie. Ale diviaky stále,“ dodal jazvec a ostatní sa zachichotali.

Ku kamarátom dobehla aj upachtená veverička. Vždy sa pohybovala rýchlo, ale teraz na nej Stromáčikovi niečo nesedelo. A nemýlil sa. „Zle je priatelia. V lese ľudia rúbu stromy,“ spustila. „To už nie je novinka!“ skočil jej do reči drozd. Robieval to často, i keď v poslednej dobe už menej. Nechcel, aby bol neviditeľný. „Nechaj ma prosím dohovoriť. Situácia je naozaj veľmi vážna,“ pozrela sa na neho prísne. Veverička bola vždy veselá a mala veľa energie. Teraz však pôsobila veľmi znepokojene. „Ľudia si v lese označujú stromy, ktoré spílija. Namaľujú na ne žltú bodku. Tých stromov je veľmi veľa. Potom prídu pilčiči a označené stromy spílija,“ roztriasol sa jej hlas a rozplakala sa. „Ach veverička, pod' sem,“ povedal lišiak a pritúlil ju. Keď sa upokojila, pokračovala: „Označili aj strom, pod ktorým má brlôžtek náš ježko!“ Všetci zmeraveli. „O ničom nevie, lebo spí!“

„Podme ho zobudiť!“ zakričala sojka mávajúc krídlami. „Nedá sa to,“ odpovedala veverička skormútene. Doteraz som to skúšala. Keď raz zaspí, nezobudíte ho.“ „Okamžite ho odtiaľ vyrýpem a uloží do mäkkej bahennej postielky,“ plánoval diviak. „Ježka do blata? To kde si videl? Veď by sa tam mohol utopiť,“ zalomil labkami jazvec. Dumali a dumali, rozmýšľali a lámali si hlavy. Nemali veľa času, pretože nikto nevedel, kedy sa pri ježkovom strome rozhučí motorová píla. Vtom Stromáčik zakričal: „Už viem, čo urobíme! Potrebujeme však najst' datľa.“ „To nebude problém,“ zapišťal drozd a spolu so sojkou ihneď zmizli. „Veverička, odveď nás, prosím ťa, k ježkovmu stromu,“ obrátil sa k nej Stromáčik. Vzápätí sa všetci rozbehli a azda každému v mysli napadlo to isté: „Len nech nie je neskoro!“

Vysoký buk s dutinou pri koreňoch našťastie stále stál na svojom mieste. Kamaráti skontrolovali spachtoša a na vlastné oči sa presvedčili, že zbudenie neprichádza do úvahy. „Tu sme, tu sme!“ zaškriekala sojka, keď sa priblížila k Stromáčikovi. „Čo pre vás môžem urobiť, kamaráti?“ opýtal sa dateľ. Nebolo ho dobre počuť, pretože sa znova rozhučali píly. „Nemáme veľa času! Vedel by si, prosím ťa, vyzobať tú žltú značku na strome? Si v tom najlepší odborník. Veverička potom kôru odlomí a strom nevypília,“ vysvetľoval Stromáčik. „My pomôžeme tiež!“ pridali sa všetci a jazvec s lišiakom sa vybrali nájsť nejaké konáriky na zakrytie ježkovho brlohu. Pri ťobaní sa píly stále viac približovali, ale dateľ sa nedal vyplašiť. Kamaráta ježka jednoducho musel zachrániť.

Keď dateľ uvoľnil kôru okolo celej žltej značky, na scénu nastúpila veverička a svojimi silnými zubami sa ju snažila odlúpiť. Napokon sa to podarilo. Iniciatívy sa vzápätí chopil jeleň a odlúpenú časť stromu odniesol ďalej do lesa.

Onedlho prechádzali pilčíci okolo ježkovho stromu. „Tibor, nebola tu namaľovaná značka?“ spýtal sa jeden z nich. „Nepamätám si. Keď tam nie je, zbytočne ju hľadáš. Na dnes sme sa už napíli dost! Poďme si naliať teplý čaj! Veď už je čas ísť domov,“ odpovedal mu. V tej chvíli spadol zo srdca obrovský kameň každému z kamarátov. „Dokázali sme to, zachránili sme ježka!“ tešili sa skrytí v kríkoch. „Keď sa na jar zobudí, ani neverí, aká dráma sa tu odohrala.“